

## Arrest

nr. 226 004 van 11 september 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST  
Place de la Station 9  
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019, (genomen in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming), waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.*

*2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :*

*b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"*

*Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:*

*"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."*

*3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:*

*"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."*

*Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.*

*Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.*

*4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

*In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker H.N. genomen, oordeelt de commissaris-generaal op grond van zijn vaststellingen dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.*

*Daarnaast wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoekers medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeker dient, aldus de commissaris-generaal, voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.*

*De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt gesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.*

*In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster L.N. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die door haar echtgenoot H.N.,*

thans verzoeker, werden uiteengezet, in het kader van wiens verzoek, zo wordt opgemerkt, een weigeringsbeslissing werd genomen –de motivering van die beslissing wordt hernomen en geciteerd-, waardoor ook verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het summier en selectief ten dele herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en a posteriori-verklaringen, en het op algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. In de bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats op goede grond als volgt geoordeeld:

“Vooreerst kan uw houding niet in overeenstemming gebracht worden met vervolging of ernstige schade. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België, ingediend naar aanleiding van dezelfde feiten als uw huidige tweede verzoek, kwam u niet voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal opdagen en keerde u vrijwillig naar uw regio van herkomst terug, naar eigen zeggen omdat uw echtgenote toen problemen met de kinderen had (CGVS, p. 4). Uw bewering dat u een weigeringsbeslissing had ontvangen en daarom was teruggekeerd (CGVS, p. 4), klopt niet. De weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd immers pas op 27 december 2011 genomen, terwijl uit de gegevens van uw paspoort blijkt dat u voor die datum reeds verschillende keren (onder meer op 23 april 2011, 1 juli 2011, 12 november 2011 en 20 december 2011) de grens te Preshevë (volgens u door grensbeambten om te kopen) overstak. Toen u in de daaropvolgende jaren in West-Europa was – zo was u onder meer in 2015 en 2018 voor uw tweede verzoek om internationale bescherming nog in Duitsland en Zwitserland (CGVS, p. 3-4; p. 11) –, verzocht u er niet om internationale bescherming (CGVS, p. 11). Nochtans vond de laatste keer dat de Servische autoriteiten u zochten in maart 2015, toen u in Zwitserland verbleef, plaats (CGVS, p. 10). Uw uitleg voor uw nalaten om in Duitsland en Zwitserland om internationale bescherming te verzoeken, met name dat u er werkte, dat u niet wilde en dat het niet nodig was (CGVS, p. 3-4; p. 11), overtuigt, gelet op uw beweerde vrees voor een onterechte gevangenschap in Servië – sinds een decennium bent u bang om legaal naar Servië terug te keren (CGVS, p. 4) –, geenszins. Nochtans kan van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Het loutere feit dat u zonder de uitkomst inzake uw eerste asielverzoek in België af te wachten naar uw regio van herkomst terugkeerde en dat u de daaropvolgende jaren, toen u in West-Europa verbleef geen verzoek om internationale bescherming indiende, tast de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees aanzienlijk aan.” (eigen onderlijning)

Waar verzoekers in hun verzoekschrift volhouden België pas te hebben verlaten na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming genomen, door thans te stellen dat zij destijds de beslissing namen om het asielcentrum en België te verlaten nadat een medewerker van het asielcentrum hen over die negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal inlichtte, stroken hun verklaringen opnieuw chronologisch niet met de gegevens in verzoekers paspoort, waaruit blijkt dat deze reeds veel eerder, lange tijd voordat de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing nam, meermaals de grens in het Servische Preshevë heeft overgestoken. Deze chronologische discrepantie blijft aldus overeind.

In zoverre verzoekers voorhouden dat het feit dat zij nalieten om in Duitsland en Zwitserland internationale bescherming aan te vragen, “hoogstens (...)” blijkt geeft van “de demonstratie van het gebrek aan informatie van verzoeker (...) wat betreft de asielprocedure”, overtuigt deze uitleg allerm minst. Uit de eerdere verklaringen van verzoeker aan de commissaris-generaal blijkt namelijk dat het wel

degelijk een bewuste en weloverwogen keuze was van verzoeker om in voormelde landen geen verzoek om internationale bescherming in te dienen –hij gaf immers aan dat hij het niet wilde en dat het niet nodig was-, een houding die of veeleer nalaten dat, zo oordeelde ook de commissaris-generaal pertinent, haaks staat op en allerminst getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.4. Waar verzoekers thans laten gelden dat “een dossier tegen hem uiteraard open staat en dat hij bij zijn terugkeer op het nationaal Servisch grondgebied uiteraard onmiddellijk geïnterpelleerd zal worden”, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissingen waarbij gewezen wordt op verzoekers “(...) totaal ontbrekende kennis betreffende de eventuele juridische procedure die mogelijks ten gevolge van de valse beschuldigingen tegen u opgestart zou zijn. U erkende in dit geval niet te weten of er een dergelijke procedure werd opgestart en of er in uw afwezigheid een vonnis werd gevelde. U heeft bovendien niet proberen te achterhalen of er een dergelijke procedure werd opgestart. U verklaarde niet te weten hoe u dat moest doen. Gewezen op uw kennis bij de politie, zei u dat u het hem niet gevraagd had, omdat u de hele zaak beu was en omdat u het niet wilde weten. Evenmin heeft u een advocaat geraadpleegd (CGVS, p. 9-10). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich terdege informeert over al die elementen die in verband staan met de kern van zijn vrees. Het loutere feit dat u niet eens wist of er een juridische procedure aan de gang was en het u zelfs niet interesseerde – u erkende dat het mogelijk was dat er totaal geen juridische procedure opgestart was en dat er wat u betreft in Servië niets aan de hand is (CGVS, p. 9-10) – ondergraaft bijkomend uw geloofwaardigheid.” (eigen onderlijning).

Verzoekers brengen geen concrete en valabele gegevens bij die voormelde vaststelling in een ander daglicht plaatsen. Het is allerminst ernstig en verbaast ten zeerste dat in het verzoekschrift wordt gesteld “het dus niet relevant is of een procedure tegen hem werkelijk werd ingeleid”, aangezien de beweerde vervolging van verzoeker door de Servische autoriteiten net de kern van verzoekers’ vluchtrelaas en vervolgingsvrees uitmaakt. Van verzoekers kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat zij ervan op de hoogte zijn of er effectief een juridische procedure in Servië tegen verzoeker lopende is of was, minstens dat zij ernstige en veelvuldige pogingen zouden ondernemen om zich hierover te (trachten te) informeren. Verzoekers blijven hier echter geheel in gebreke, hetgeen de geloofwaardigheid en ernst van hun verklaarde vrees voor vervolging fundamenteel ondergraaft.

Van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, mag namelijk in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De Raad is dan ook van oordeel dat het manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoekers voor essentiële elementen van hun relaas de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze relativeert.

4.5. Daarnaast blijkt dat verzoekers’ opeenvolgende verklaringen talrijke en frappante tegenstrijdigheden bevatten, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

In de bestreden beslissingen leest men in dit verband:

“Dit wordt bevestigd door verschillende fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffende uw bewering valselijk door de Servische autoriteiten van verschillende misdaden, onder meer mensensmokkel, beschuldigd te worden. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u begin november 2010 rond middernacht met uw wagen thuiskwam, dat u toen vier Afghanen in uw garage opmerkte, dat u hen naar uw woning bracht en te eten gaf en dat u hen vier uur later de weg toonde naar Preshevë. U vervolgde dat een week later Servische gendarmen ‘s morgens vroeg naar uw huis kwamen, een huiszoeking uitvoerden en hierbij niets vonden. Toch werd u verdacht van mensensmokkel. U moest zich twee à drie dagen later bij de politie aanmelden. U werd daar over de zaak ondervraagd. Toen werd u gevraagd om enige tijd later terug te komen. Aangezien in het kader van het onderzoek naar mensensmokkel twee mensensmokkelaars werden opgepakt, werd u hierna door een onbekende aangesproken die u ervan beschuldigde de twee mensensmokkelaars, die gevangen werden genomen, verraden te hebben en die u bedreigde. Hierop besloot u uit schrik Servië te verlaten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ 1e verzoek, vraag 3.5). Bij uw tweede verzoek verwees u uitdrukkelijk naar uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek en baseerde u zich naar eigen zeggen op exact dezelfde feiten (verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 15; CGVS, p. 8-9). U verklaarde evenwel, in tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek, dat u van een vriend die bij de politie werkt vernomen had dat u van verschillende misdaden,

onder meer mensensmokkel, verdacht werd, dat u sindsdien voornamelijk in Macedonië verbleef, dat u nooit Afghanen heeft geholpen of ontmoet, dat u nooit Afghanen in uw garage heeft ontdekt, dat de politie ongeveer drie of vier maanden nadat u van uw vriend het bericht had gekregen dat u gezocht werd, naar u thuis kwam – dit was in de herfst en uw tuin, de garage en de stallen werden doorzocht, maar niet het huis –, dat u nooit door de Servische autoriteiten werd ondervraagd, dat u nooit opgeroepen werd voor verhoor, dat u niet door een onbekende mensensmokkelaar, maar door een bekende (met name S.(...)) werd aangesproken, dat hij u er verkeerdelijk van verdacht hem bij de autoriteiten verklikt te hebben en dat hij hierbij niet verwees naar andere mensensmokkelaars die u verraden zou hebben (CGVS, p. 6-8; p. 10-11; p. 13-14). Hiermee geconfronteerd, zei u onder meer dat uw broer en uw neef, niet uzelf, de vier Afghanen in uw garage hadden gezien, dat die Afghanen maar vijf minuutjes waren gebleven, dat het feit dat die Afghanen in uw garage zaten geen verband houdt met uw asielmotieven en dat u niet aanwezig was bij de huiszoeking. Voorts ontkende u ondervraagd geweest te zijn en opnieuw uitgenodigd geweest te zijn voor een nieuw verhoor. U voegde hieraan nog toe dat u eerder nooit namen had genoemd van mensensmokkelaars die u ervan verdachten hen bij de autoriteiten verklikt te hebben (CGVS, p. 12-14). Een louter wijzigen of ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg voor deze fundamentele tegenstrijdigheden in aanmerking genomen, temeer daar uw verklaringen ook niet met deze van uw echtgenote overeenstemmen. Betreffende de enige keer dat de autoriteiten bij u thuis zouden zijn langsgekomen voor 2010, zei uw echtgenote immers, in tegenstelling tot u, dat de autoriteiten alle ruimtes van uw woning hebben doorzocht en dat dit in de lente gebeurde (CGVS echtgenote, p. 3). Gelet op deze fundamentele tegenstrijdigheden, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat de Servische autoriteiten u valselijk van mensensmokkel of autozwendel zouden beschuldigen.

Aangezien u beweerde dat de huiszoeking van maart 2015, waarvan u het huiszoekingsbevel neerlegde, het gevolg zou zijn van de hele problematiek die aanleiding gaf tot uw eerste asielverzoek (CGVS, p. 8-9; p. 12; CGVS echtgenote, p. 4), kan er evenmin nog aan deze huiszoeking enig geloof gehecht worden. Dit blijkt tevens uit een bijkomende aanzienlijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Daar waar u beweerde dat het huiszoekingsbevel aan uw echtgenote was afgegeven (CGVS, p. 12; p. 15), ontkende uw echtgenote bij beide huiszoekingen (i.e. deze van voor 2010 en deze van 2015) ook maar enig document in ontvangst te hebben genomen (CGVS echtgenote, p. 4)."

Deze motieven zijn deugdelijk, pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar in het verzoekschrift in dit verband wordt opgemerkt dat "verzoeker erkent dat sommige aspecten van zijn asielaanvraag tijdens zijn eerste verhoor in 2010 overdreven waren", heft dit de vastgestelde veelvuldige en manifest tegenstrijdige versies in verzoekers' verklaringen geenszins op en biedt het er geen aannemelijke verklaring, laat staan een rechtvaardiging voor. De Raad wijst er op dat van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure(s) in het kader van zijn verzoek(en) om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, waarheidsgetrouwe en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoekers zijn hier evenwel manifest in gebreke gebleven, getuige de aanzienlijke contradicties in de opeenvolgende verklaringen.

Het gaat daarnaast allerm minst op en ontbeert elke ernst om de frappante tegenstrijdigheden tussen verzoekers' onderlinge verklaringen omtrent de beweerde huiszoekingen, nochtans kernelementen in het kader van hun relaas, louter te omschrijven als en toe te schrijven aan 'vergissingen' in hun hoofd. De huidige uitleg dat verzoeker niet aanwezig was bij die huiszoekingen, en verzoekster wel, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat zij hieromtrent erg afwijkende, uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegden, te meer nu van verzoekers kon worden verwacht dat zij hierover – het betreft immers ingrijpende gebeurtenissen- al meermaals hebben gesproken en verzoekster verzoeker hierover grondig zou hebben ingelicht, en zij dan ook eenduidige verklaringen zouden afleggen. De Raad wijst er nog op dat iedere verzoeker om internationale bescherming blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Het louter volharden in één versie van de verklaarde feiten, heft de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties en ze bieden er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde contradicties en ongerijmdheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geenszins betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

4.6. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun relaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig vluchtrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.7. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2019, voeren verzoekende partijen aan dat hun vrees nog altijd actueel is aangezien er nog altijd een dossier loopt tegen verzoeker voor mensensmokkel, wat een onterechte beschuldiging is. Verzoekende partijen stellen nog dat verzoeker zal geïnterpelleerd worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Daar verzoekende partijen zich ter zitting beperken tot het louter herhalen van en volharden in hun verklaarde vrees voor vervolging en eerder afgelegde verklaringen hieromtrent, gaan ze geheel voorbij aan, minstens laten ze geheel na concrete en valabele argumenten bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond waarin onder meer wordt vastgesteld dat aan het door hen ingeroepen vluchtrelaas en verklaarde vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen

hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS